

Arrest

nr. 113 714 van 13 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 12 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 januari 2005 werd aan verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

1.2. Bij beslissing van 27 april 2012 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij toe te kennen.

1.3. Op 15 mei 2012 werd aan verzoekende partij een bevel gegeven het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13^{quinquies}. Dit bevel werd aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 mei 2012. Tegen deze beslissing diende verzoekende partij op 30 mei 2012 een verzoek tot schorsing en

nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 93 145 van 10 december 2012 werd de afstand van het geding vastgesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.4. Op 29 mei 2012 diende verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (de Raad) tegen de beslissing van het CGVS. Bij arrest nr. 86 412 van 28 augustus 2012 weigerde ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij toe te kennen.

1.5. Op 25 september 2012 werd aan verzoekende partij een bevel gegeven het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13^{quinq}ues. Dit bevel werd aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 september 2012. Tegen deze beslissing diende verzoekende partij op 11 oktober 2012 een verzoekschrift tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.6. Op 26 oktober 2012 diende verzoekende partij in België een derde asielaanvraag in. Op 31 oktober 2012 werd deze asielaanvraag overgemaakt aan het CGVS voor beslissing. Bij beslissing van 30 januari 2013 weigerde het CGVS aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Op 5 februari 2013 werd aan verzoekende partij een bevel gegeven het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13^{quinq}ues. Dit bevel werd aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 februari 2013. Het beroep dat verzoekende partij tegen deze beslissing instelde, is nog hangende voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.8. Bij arrest nr. 105 261 van 19 juni 2013 weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.9. Op 25 juni 2013 werd aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, onder een bijlage 13^{quinq}ues. Dit bevel werd aan verzoekende partij betekend op 1 juli 2013. Dit is de bestreden beslissing.

1.10. Op 2 juli 2013 diende verzoekende partij een vierde asielaanvraag in. Op 5 juli 2013 werd aan verzoekende partij een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) betekend.

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten AAA

geboren te Dinsor, op (in) (...)1965

en van nationaliteit te zijn : Somalië

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Op 19/06/2013 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en walgering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1) Betrokbene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid), 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeelingen ; hij verblijft in het Rijk zonder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op.

2.2. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de huidige vordering tot nietigverklaring aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het gaat *in casu* om een gebonden

bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde, zodat deze na een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing niet anders kan dan verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Bovendien is het zo dat een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing evenmin belet dat de verzoekende partij onder de gelding valt van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen zijn definitief geworden en kunnen door de verwerende partij steeds worden uitgevoerd. Verzoekende partij heeft dus geen belang bij de huidige vordering.

2.3. De verzoekende partij betoogt aangaande haar belang als volgt:

"Schending artikel 13 EVRM Schending artikel 3 EVRM. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd door de verwerende partij gebaseerd op de volgende reden: "De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum." Verzoekende partij betwist niet dat haar asielprocedure negatief werd afgesloten, noch dat Uw Raad meent dat de toen bestreden asielbeslissing in casu artikel 3 EVRM niet schendt. De Raad heeft in dit verband echter enkel een oordeel gevormd over de asielmotieven van verzoekende partij ten aanzien van Somalië, niet meer en niet minder. Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kan opwerpen om haar uitwijzing tegen te gaan. Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten haar zullen uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd. Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten. Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een terugdrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door Uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke terugdrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit terugdrijvingsbevel. Het Europees Hof oordeelde echter anders: (...) (randnummer 99). Hoewel de situatie in casu niet identiek is (het betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten en de asielprocedure is reeds afgesloten), is ze wel degelijk vergelijkbaar. Het zal Uw Raad wellicht niet verbazen dat verzoekende partij volhardt in haar asielmotieven en alles binnen haar mogelijkheden zal doen om -met nieuwe documenten- verwerende partij hier alsnog van te overtuigen. Een vrijwillige terugkeer ligt dus absoluut niet voor de hand. Verwerende partij kan zich echter tevens op dit bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen. Hoe een dergelijke gedwongen uitwijzing zal plaatsvinden en of dit wel degelijk naar Somalië zal zijn (het enige land wat in het kader van de asielprocedure op schendingen van artikel 3 EVRM werd onderzocht) is verzoekende partij nog niet duidelijk. Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten teneinde een eventuele schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst. Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst. Mutatis mutandis meent verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt. Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoekenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing. Wat betreft het aan te tonen van belang, geldt in vreemdelingenzaken de rechtspraak inzake een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten. Wanneer vroeger reeds een bevel betekend geweest is, kan tegen een later bevel vaak geen beroep ingesteld worden wegens gebrek aan belang (RvV 10255). Hetzelfde geldt wanneer een bestuur (meestal de DVZ) een beslissing neemt in het kader van een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van zo'n beslissing kan dus geen voordeel opleveren aangezien het bestuur niets anders vermag dan opnieuw dezelfde beslissing te nemen. (RvV 8 oktober 2007, nr. 2.383; RvV 19 oktober 2007, nr. 2.781; RvV 21 oktober 2007, nrs. 2.851 en 2.852; RvV 12 november 2007, nr. 3.579; RvV 20 november 2007, nrs. 3.815 en 3.817; RvV 8 april 2008, nr. 9.592; RvV 16 april 2008, nrs. 10.056 en 10.065; RvV 22 april 2008, nr. 10.282; RvV 3 juli 2008, nrs. 13.638, 13.656 en 13.659). Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat zij de bestreden beslissing nam in het kader van een gebonden bevoegdheid en dat verzoekende partij, ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van Uw Raad,

het nodige belang zou ontberen bij huidig verhaal. Uw Raad stelde immers: ondanks de gebonden bevoegdheid waarover een bestuur beschikt, kan de verzoekende partij toch een belang hebben bij het bestrijden van een rechtshandeling indien aan deze rechtshandeling een onwettigheid kleeft of wanneer zij het internationaal verdragsrecht schendt (RvV 21 april 2008, nr. 10.251). Artikel 13 EVRM is uiteraard internationaal verdragsrecht en dus kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij onderhavig verhaal. Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren.”

2.4. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

2.5. Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. *In casu* werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren. In die mate heeft de verzoekende partij dan ook geen belang bij de vordering.

2.6. De verzoekende partij voert evenwel middelen aan tegen de bestreden beslissing van 25 juni 2013 die ontleend zijn aan de hogere internationaalrechtelijke normen vervat in de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

2.7. De verzoekende partij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet duidelijk zou zijn omtrent de vragen hoe en waarheen zij zou worden teruggestuurd. De verzoekende partij herhaalt dat zij volhardt in haar asielmotieven en dat zij *“alles binnen haar mogelijkheden zal doen om, met nieuwe documenten, verwerende partij alsnog van haar asielmotieven te overtuigen”*.

2.8. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

2.9. De verzoekende partij maakt met haar betoog echter niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend. De verzoekende partij brengt bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken. De verzoekende partij beperkt zich tot loutere beweringen, en bovendien blijkt uit het verzoekschrift zelfs niet uitdrukkelijk dat de verzoekende partij zelfs maar een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling vreest. Zij betoogt voornamelijk dat het bevel niet zou meedelen naar waar zij zouden worden teruggeleid en op welke wijze dit zou geschieden. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.10. De Raad wenst te herhalen dat de verzoekende partij reeds meermaals tevergeefs asiel heeft aangevraagd in het Rijk. Na de eerste asielaanvraag werd op 28 januari 2005 aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Ook de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij werd bij beslissing van 27 april 2012 geweigerd door het CGVS. Noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend aan de verzoekende partij. Op 29 mei 2012 diende verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenzaken tegen de beslissing van het CGVS. Bij arrest nr. 86 412 van 28 augustus 2012 weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij toe te kennen. Bij beslissing van 30 januari 2013 weigerde het CGVS aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, naar aanleiding van haar derde asielaanvraag. Bij arrest nr. 105 261 van 19 juni 2013 weigerde ook deze Raad nogmaals de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Tenslotte diende de verzoekende partij een vierde asielaanvraag dewelke op 5 juli 2013 leidde tot de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, onder de bijlage 13^{quater}. Dit overzicht toont duidelijk aan dat de Belgische asielinstanties en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoger beroep, reeds meerdere malen de asielmotieven van de verzoekende partij grondig hebben onderzocht doch dat zij steeds van mening waren dat noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus diende te worden toegekend.

2.11. Daarenboven is het zo dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een vierde asielaanvraag indiende die op 5 juli 2013 leidde tot de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, onder de bijlage 13^{quater}. Dit betekent dan ook dat minstens tot die datum en uiteraard tot bewijs van het tegendeel in hoger beroep, geen nieuwe stukken werden voorgelegd door de verzoekende partij.

2.12. De Raad wenst ten overvloede nog op te merken dat aangezien de verzoekende partij de Somalische nationaliteit heeft de asielmotieven in de context van het land van herkomst dienen begrepen te worden. Wat betreft de bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, dient opgemerkt te worden dat het slechts stipuleert dat de geadresseerden van de beslissing het grondgebied van België dienen te verlaten binnen dertig dagen. In de hypothese dat de verzoekende partij een verblijfsrecht elders zou hebben dan in Somalië, kan zij dan ook daarheen gaan.

2.13. Wat artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153 232). Aangezien de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC